

maal, den større Betydning, som det fra flere Sider har været ønsket, at der maatte blive tillagt disse Bestemmelser. Man har meent, at de ikke havde, om jeg saa maa sige, Autoritet nok, fordi de vare fremkomne gjennem Ministerbekjendtgjørelser, og nu gaaer Lovforslaget ud paa at imødekomme Dristet om at give disse paagjældende Forskrifter en større Betydning derved, at de fremkomme gjennem en kongelig Anordning. Det forekommer mig da ganske naturligt at sætte dette i Spidsen for Lovens Bestemmelser. Men, hvad dernæst det væsentlige Punkt om Erstatningsansvaret angaaer, er det virkelig, som jeg før tillod mig vidtløftigere at fremhæve, en ikke ganske uvæsentlig Forskjel tilstede mellem Endringsforslaget og Regjeringsudkastet. Regjeringsudkastet omtaler slet ikke dette Erstatningspunkt, og det vilde derfor ganske sikkert give Anledning til afskillige Tvivlsmaal. Jeg troer, at disse Tvivl vilde fjernes ved Endringsforslaget, og det stulde dog vel være en Fordeel ved en Lov, at den forebygger Tvivl paa et Omraade, som kan være af en saa stor Betydning for de Paagjældende som det, her er Spørgsmaal om. Den ærede Minister var entig med mig i min personlige Mening om, at man ikke efter Regjeringsudkastet vil kunne komme til at paavælge de Vedkommende, der tilfidesætte de Forskrifter, hvorom der er Tale, et ubetinget Erstatningsansvar; men den ærede Minister maa virkelig troe mig, at der ikke er nogen Sikkerhed for, at der overalt skal være fuldstændig Enighed med mig personlig i dette Stykke, og at der i alt Fald vil kunne være Tvivl tilstede mange Steder. Det har virkelig ikke saa Lidet at betyde, at der netop i den Deel af Lovgivningen, hvormed vi her beskæftige os, kommer en saadan Udtalelse som den, der indeholdes indirecte i det 2det Punktum af vort Endringsforslag. Jeg, der har høvt Leilighed til at beskæftige mig med flere Sager af denne Art, kan forsikre aldeles bestemt, at der herster Tvivl og Usikkerhed netop i denne Henseende. Der er dem, der mene, at enhver Tilfidesættelse af saadanne Regler, forsaavidt de ere lovbundne, skal medføre Erstatningsansvar, og for deres Vedkommende kan det være ganske hensigtsmæssigt at udtale, at Erstatningsansvar ikke følger ube-

tinget med Tilfidesættelsen af disse Regler. Derfor er det ingenlunde ligegyldigt, at man giver disse Regler større Betydning derved, at de sanctioneres indirecte af Loven, thi, som jeg tillod mig før at sige, Tilfidesættelsen af en Regel, der er sanctioneret ved en kongelig Anordning, og, som her forudsat, derved har faaet lovskraftig Betydning, vil føre til, at den Paagjældende faaer en vis Formodning imod sig og vel ogsaa maa anses for at være erstatningspligtig, forsaavidt ikke Omstændighederne iøvrigt skulle opløse, at der paahviler Andre et Ansvar, som kan kompensere eller trænge hans Ansvar tilbage. For at holde mig til det Exempel, jeg tillod mig at nævne før, at der steer Paaseiling paa et Skib, der ligger tilankers, uden at have Lanterner oppe om Ratten, vil jeg antage, at dette Skib maa have et Slags Formodning imod sig for, at Paaseilingen er foranlediget ved dets Førers Tilfidesættelse af de givne Forskrifter, saa at den Paaseilede vanskeligt vil kunne undgaae Ansvar, naar det ikke opløses, at denne Mangel fra det paaseilede Skibs Side ikke har været Grund til Paaseilingen; opløses det derimod, at denne Mangel ikke har foranlediget Paaseilingen, bør det paaseilede Skibs Fører ikke bære Ansvaret. Det er dette, der er udtalt i Endringsforslaget, at det ikke er Meningen at paalægge noget ubetinget Erstatningsansvar, men at Spørgsmaalet om Erstatningsansvar skal afgjøres efter de almindelige Regler, og jeg troer, at det virkelig er hensigtsmæssigt, at det udtales.

L. C. Larsen: Jeg kan i det Hele henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Thisted Amt (Klein) har ytret, og jeg vil blot tilføje, at det i ingen Henseende har været min Agt at forandre Lovforslaget, som det er kommet fra Landstinget, hvad Realiteten angaaer; men derimod er det forekommet mig, at det vilde være godt at give det en anden Affattelse. For dem, der have gjort sig bekjendt med Motiverne, og som kjende de Domme, der ved forskjellige Leiligheder ere faldne, vil det være bekjendt, at det virkelig er blevet udtalt i Domme, at de Bekjendtgjørelser, som ere udgaaede fra Regjeringen, aldeles ingen Lovkraft have, og at det maatte beroe paa ganske sær-